

Csató Anita*

Rögök

Megittam az utolsó korty teát, állott volt,
le kellett volna már rég öntenem a lefolyón,
de nem ment, a torkomon is csak nehezen,
mert a lelkiismeret furdalás, hogy

kedden le kellett volna ülnöm veled,
várni ahogy felforr a víz, zubog a filter,
amihez a füvet a kertünkben gyűjtöttük,
együtt ástuk be a málnatöveket tavasszal,
majd együtt sirattuk, amikor óvatlanul kiforgatták,
de látod nem baj, maradt még pár szárított termés -
te mindig csak vigasztaltál, hozzá adtál még

két púpos kanál aprított málnát, fél citrom levét,
cukor nélkül is édes, öt perc alatt felforrt a víz,
tíz percig hagyta állni benne a szálakat,
ha akkor leülök veled, az még plusz tizenöt perc,
ennyi idő alatt akár el is mesélhette volna egyszer valaki,
hogy a rögök nem csak a kiforgatott földből buknak fel,
hanem szerveződnek mélyebben is,
s ne legyek naiv, ne gondoljam, hogy csak mások udvarán,
ha hittem volna neki, lett volna még plusz tizenöt percem,
teagőzben, málnaillatban úszó negyedórám,
megittam volna forrón a teát, akkor is, ha megéget,

pedig tudom, te nem ezt szeretnéd, csak az édeset,
a gyümölcs ízét, meg a lecsapódó pára melegét
akarnád csak itt hagyni, mégis, azóta a szerda óta
én minden kortyban érzem a föld ízét,
beszorult a gyümölcsök apró rostjai közé,
nem porlad el már többé, nem változik, csak te,
csak te nem vagy már itt velem, és én csak nyelem,
nyelem tovább kihűlt teámban közös rögeinket.

* Válogatás az Eszterházy Károly Egyetem, a Miskolci Egyetem és a Babeş–Bolyai Egyetem nemzetközi hallgatói irodalmi pályázatából

Makláriné Baksa Anita

Kosztka, az ungvári diák

A fiú lélegzetét visszafojtva nézte a magát illető kis lényt a margaréta szirmai között. Szárnyainak fehér alapszínén némi sárga árnyalat közt fekete csíkok villantak elő. A pillangó hátsó szárnyának szegélyében félhold alakú fekete foltok bukkantak ki, amint a lepke ide-oda mozgatta őket. Tivadar lassan közelített a pille felé. Ha meglátja rajta a vörös udvarú fekete szemfoltot, akkor biztos, hogy a kardfarkú ül most ezen a virágon. Míg a szender egy pillanatra megállt a szárny-csapkodással, a kamasz gyorsan elkapta a két szárnyát, és már dobta is be a magával hozott üvegbe, hogy zsákmányával rohanjon a rétről egészen a házig. Már majdnem elért a hátsó udvar sarkáig, amikor eszébe jutott: ma lógott az óráról, és nem jó szemmel néznék a tanító urak, ha hirtelen megjelenne.

Tivadar, a tizennégy éves kamasz a tanároknál lakott Ungváron. Nem szerette az iskolát. Szívesebben csatangolt a város környéki lankákon, erdőkben, és figyelte a madarakat, a lepkéket és a kedvenceit: a bogarakat. Most is jobbnak látta, ha visszamegy a rétre, és kószál ebédig. A zsákmányát, az üvegbe kuksoló pillét gyorsan bedugta az egyik bokor alá, és amilyen gyorsan futott a rétről, olyan gyorsan nekiiramodott vissza a zöldbe.

– Az ilyen fiatal embereknek délelőtt nem az iskolában kellene ülnie, és magába szívnia a sok tudományt? – szólalt meg valaki a háta mögött.

Bálint apó volt, az iskola pedellusa. Tivadar nem értette meg pontosan az öreg minden szavát. Kisszebenben, ahol született és iskoláit kezdte, és ahonnan átköltöztek Szerednyére egyik nagynénjéhez, jobbára szlovákul beszéltek. Itt Ungváron is a kereskedelmi gimnázium azon osztályába írárták, ahol a tótok nyelvén tanulhatott. De az Ung-parti város egy multikulturális helynek bizonyult, a ruszin nyelv, a szlovák és a magyar egyfajta sajátos nyelvezetet alkotott, amiben egymás szavait keverték. Nos, Tivadar még ezt nemigen sajátította el, ezért kicsit bandzsítva is nézett a jó öreg Bálint bátyóra, hogy tulajdonképpen most szidalmazza az öreg, vagy valami mulatságos dologgal próbálja elviccelni, hogy lógáson kapta az iskolából.

– Jól van, na fiam, látom a természetrajzórát tartod éppen élőben, mert láttam ám amikor elkaptad az a szegény kis jószágot arról a virágról, és a befőttes üvegbe rejtetted. Na gyere, fürödjünk egyet az Ungban, most még jó meleg a víz. A fürdés szót már ismerte Tivadar, hiszen ha a tanároknak szóról szóra felmondta a leckét, mehetett labdázni vagy fürödni az Ungba. Ez ugyan nemigen gyakran fordult meg vele, mert tanulni azt nagyon nem szeretett, de egy jó fröcskölős fürdés érdekében még a latin ragozásból is megtanult néhány leckét. Hasonló hatással volt rá a korcsolyázás. Ungváron tanulta meg ezt a téli szórakozást, és talán a sebesen siklás vagy a szá-

guldás mámorító érzése, de ha felcsillant a remény, hogy egy jó házi feladatért vagy feleletért lemehet az Ungra korcsolyázni, ott görnyedt a könyv felett, csak mehessen. Egyébiránt nem érdekelte komolyabban semmi. Még a rajzolást is csak ímmel-ámmal művelte... Más szórakozás a fiúknak az iskolában nem is igen volt. Kivéve talán a titkos pipatóriumot, ami ha kiderült, bizony komoly büntetéssel is járt.

Fürdés után az öreg Bálinttal hazafelé baktatva azon törte a fejét, hogy mivel vágja ki magát a tanítói előtt. Merthogy számon kérik a mai napi csavargását, abban biztos volt. Az öregtől lassan lemaradva az Ung egyik bozótos részébe vetette magát. Egy kis csóka ült az egyik farönkön. Tivadar lopakodva közelítette meg, és rádobta sapkáját. A szegény jószág vergődve próbált szabadulni, de a fiú kemény ujjai már a szárnyára fonódtak, és nem volt menekvés.

– Megint nem voltál iskolában, apádnak írok, és majd jól megbüntet – fogadta Balogh tanár úr az ingébe valamit igencsak rejtegető kamaszt. – Na, mutasd a mai zsákmányodat. Nini, egy csóka. A bagoly után most ezt akarod megszelídíteni, Kosztka?

Ez utóbbi nevét Tivadar nemigen szerette. A szlovák eredetű vezetéknéve magyarul csontot, vagyis inkább csontocskát jelentett, és ezért a magyar diáktársai nemegyszer gúnyolták.

– Ne mondja nekem azt, hogy Kosztka. Más nevem lesz majd úgyis, ha megnövök. A fiú szavai szlovákul hangzottak, és szinte pattogtak az indulattól, annyira érezhető volt, hogy nem kedveli, ha így szólítják.

– Jól van, jól van, nem kell mindjárt felöklelned érte, mint egy harcias bikaborjú, te kölök. De a mai lógásod akkor is megírom az apádnak. Kosztot és kvártélyt kapsz nálam, azt ígértem apádnak, odafigyelek, hogy tanulj. Na, de nézzük meg, inkább mi a helyzet a hernyóiddal.

Tivadarnak az utóbbi szavakra kisimult az arca. A csókák és baglyok idomítása meg a pillangók és bogarak preparálása mellett a selyemhernyók volt a másik nagy szenvedélye.

Este ágyába bújva nehezen tudott elaludni. Valami erősen foglalkoztatta. Mikor Bálint bátyóval az Ung habjait szelték, felfigyelt egy fára. Magányosan állt az Ung-parton, vihar tépázta ágaival. Egyik ága csonkán, letörve nyúlt a parti sétány felé, mintha segítséget kérne az arra sétálóktól. Lombjain szinte érződött a fájdalom, hogy megtépázta valamikor egy erős szélroham, és most mivel csonka és a természet erőinek kiszolgáltatott, magányra ítéltetett. Tivadar magára húzta a takarót, és próbált aludni. Álmában egy festőállvány előtt állt, és azt a magányos fát vitte fel a vászonra, amely már nem az Ung-parton, hanem sokkal messzebb állt, Tripoli felett a hegyen, 1800 méterrel a tenger szintje fölött. Álmában öreg volt már és nagyon szomorú...

Az ungvári gimnazista, aki Vincent van Goghgal egy évben született, megálmodta a képet, élete fő művét, hogy később ezt az álmát valamikor megfesse Csontváry néven szignálva...

Nania Csilla

Fonák

valami szó
az ami kéne
valami hang
mikor lesz vége
valami csönd
lapul a zajban
valaki néz
több ezer arcban
valami még
nem enged innen
valami kétség
lüktet a szívben
valaki tart
nincs hová mennem
örökre elveszett

Valami bennem

örökre elveszett
nincs hová mennem
valaki tart
lüktet a szívben
valami kétség
nem enged innen
valami még
több ezer arcban
valaki néz
lapul a zajban
valami csönd
mikor lesz vége
valami hang
az ami kéne
valami szó

Pető Virginia
Mozigép

Szú rágásának órahosszra nyúló
 Szünni nem akaró halk,
 De bosszantó
 Percegése.
 Kéz reggeli remegése,
 Álom lány merengése,
 Majd lassú felejtése...
 Ott voltál Te is megint álmomban,
 Hajnali nyálas párnámban,
 Takaróm minden apró ráncában
 Persze ezt nem tudtad,
 Akkor pont,
 Én sem...
 Mostanában minden éji vetítés
 Ugyanazt a filmet hozza
 Valót levegővel mossa,
 Kintől megfosztja...
 Egész kellemes lesz halvány lila, picit szürke atmoszféra
 Fejben a gépész tekerccset vált...
 Néha elalszik,
 Napokig
 Csak egy szalagot játszik...
 Napok óta, ugyanaz a film...
 Akad,
 Hogy nincs hang,
 Olykor szín sem...
 Még mindig nem érted...
 Sosem mondom, mert nem kérted...
 Megint ébred,
 Tekercset vált,
 Nem is tudtam, hogy van váltó ruhád...
 És csak kattog, murrog,
 Éles fénnel vakít,
 Fakít...
 Nyugtat, bosszant...
 Dobogtat,
 Lebegtet...

Bugya Anikó
Bőr

Amikor kettesben maradtunk, általában te a szoba egyik sarkában öltöztél át, én pedig a másikban.

Szolidalitásból cselekedtünk így. Nem mintha nem láttuk volna már egymást bőrben.

Bőrben. Abban a bőrben, amit Isten adott Ádámnak és Évának a bűnbeeséskor. Mózes könyvében így áll: „Az Úristen pedig bőrruhát készített az embernek és feleségének...”

Valakik ezt valódi viseletként értelmezik. Valódi állatbőr vagy valamilyen szövet, ami a testet takarja. De lássunk a dolgok mögé.

Egy bölcs embertől hallottam egy egészen különös megközelítést ezzel kapcsolatban:

Ez a bőr a mi valódi bőrünk, amelyet Isten akkor ránk adott. Amit akár most is megtapinthatunk. Ez a bőr az, amit az első ember óta viselünk. Az embernek ezelőtt nem volt bőre. Mert tiszta volt és mocsoktalan.

Én is csak egyszer haraptam almába veled. Összetaperoltuk egymás bőrét. A kezek és izmok árnyéka mindig eszembe jut, ha mosakodni megyek. Így érezhetett Éva is, mikor rájött, hogy a szíve alatt hordozza az első gyilkost.

Hordoztam én is magamban valamit. De az nem a méhem gyümölcse volt, csak a szívemben egy tüske. Talán Krisztus koronájából.

Magam sem tudom, miért nem távolítottam el, de úgy véltem, hogy ez is több belőled, mint a semmi.

Ennek ellenére akkor is zavarban voltam, mikor már sarkok voltak a bőrváltás helyszínei. Az ember ilyenkor próbálja lesütni a szemeit, de azok olyan nehezen akarnak engedelmeskedni, sandikálnak jobbra-balra, épphogy nem kancsulnak keresztbe.

Miután felismertem ezt, inkább a hajamat babráltam, és átkoztam magamat, hogy levágattam, mert ha még lenne, akkor a szemem elé húzhatnám.

Te sose zavartattad magadat, kettőnk közül a magabiztosabb mindig te voltál.

Volt úgy azonban néha, hogy egészen el tudtam engedni magam, és nem jöttem zavarba, sem az illatodtól, sem az izmaidtól a bőröd alatt. Vagy csak jól lepleztem.

Ha egészen közel álltunk egymáshoz a sokadik tánc után, akkor volt a legnehezebb.

Magas sarkúban sem vagyok olyan magas, mint te, így gyakran a mellkasodat bámultam. A kulcsontokat, ahogy emelkednek. Patakokban folyt rólunk a víz. Összekeveredett a parfüm a cigaretta illatával. Megvadul tőle az ember.

Vajon Éva is így bámult az egyetlen férjira?

Az érzés ellen minden esetre nem lehetett mit tenni. Nem mondhattam meg a szívemnek, hogy hallgasson el. Vergődni akart, mint egy medvecsapdába lépett vadállat.

De volt egy pillanat, amikor minden világossá vált Évával kapcsolatban.

A napok akkor nagyon nehezen múltak. A súlyok a vállakon kétszer akkora nőttek, és a könnycsatornák csordulásig megteltek.

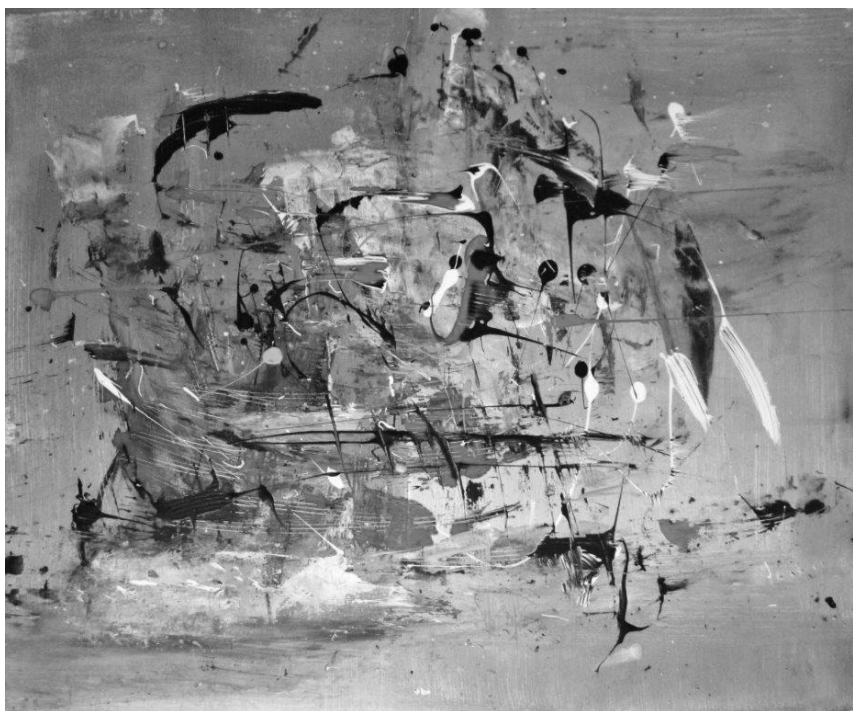
Akkor azt mondtad, hogy menjek oda hozzád. Dacos felindulásomban pedig rád förmedve válaszoltam: te gyere ide!

Csak álltam ott lefelé bámulva. A könnycseppek az ezüst cipőre hullottak.

Megfogtad a csuklóm, és közel húztál. Az állad a fejemen pihent. Lásd így összezsugorodunk mi emberek a gyengeségben.

Ott állva értettem csak igazán. A bordák. Az én lengőbordáim tökéletesen illeszkedtek a tiédhez.

Éva, mikor átölte Ádámot, tulajdonképpen a helyére került. Ott volt, ahonnan teremtett. Nem számított, hogy a Paradicsomban vagy bárhol máshol...Mert ahol Ádám volt, ott volt az ő helye is.

Idegenek (50x60)

Szallós Kis Csaba

napfoltozgatás

képzeld el hány szitakötő
kéne ahhoz, hogy
a szárnyaikból
háló készüljön.

ez is csak filmkockája
lenne egy alvó dimenzióknak.
pont mint az a hajnal, amikor
cserebegorakkal vártam
a változást és te
nem találtál otthont.

az a tér becsomagolható és
ha besűríténék egy pontba
közös reggeleink, nevetésed
elvesztené csengését.

mindegyik dimenzióvesztéssel
eltűnne valamelyik tulajdonságod.
ha majd a hiányod is beszűkül, én
hallanám a pontba sűrített nevetésed.

lefeküdnék és kezed helyén
nehéz lenne a kráter mellkasomon.
a nap magát foltozgatva
keresné a felé hajló
napraforgót, na de
hány szitakötő halna bele.

Demeter Henrietta

Skizofrén gondolatok egy átlagos elmétől

Jó csupán az lehet, ami igazi. Így van ez az írással is. A történeted, melynek betűit egyenként és lassan vésed az életed könyvében, nem az ösztön, a vágy, a valódi és érzéki önmagad mámorában íródnak. Pedig a megfontoltság nem te vagy. Arra csak tanítottak. Hogyan lehet igaz a történeted, ha te sem vagy az? Hogyan írhat sz bármit is, ha az nincs miről szóljon? Irreleváns kérdések. Annak találsz, pedig aktuális. Igaz. Vagyis pont, hogy nem, hiszen én is csak azért írok, hogy rabul ejtsek. Szeretném, ha tetszenének a soraim. Ha tetszenék. Te nekem és én neked. Legalább mi egymásnak. Mostanság megromlott a kapcsolatunk. De ez még lehet jobb. Csak ahhoz igaziak kell legyünk. És igaznak lenni kihívás. Úgy élni, levegőt venni, aludni, enni, szeretkezni, hogy közben igazi légy, szinte lehetetlenség. Legalábbis neked. Az igazság félelem nélküli. És te félsz. Rettegsz az élettől. Hihetetlenül gyáva lettél. Pedig vallásos vagy, és tudod, hogy minden napra kijár számodra egy isteni biztatás: Ne félj! De ez nem elég. Éjszakánként egyedül maradsz. Csak te és a félelem. Harcol veled, és mindig győz. Te nem lehetsz Jákób. Te nem nyerhetsz. Te nem kapsz új nevet. Te nem leszel jobbá. Te az maradsz, aki eddig is voltál. Egy ember félelmekkel, amiket magadnak sem vallasz be. Vannak vágyaid, de nem hallod meg. Holnap sem azt fogod tenni, amit tenni szeretnél. Holnap sem azt fogod mondani, amit mondani szeretnél. Az álarcok mögötti világban, te is egy tökéletesre maszkírozott szereplővé válsz. Szépre fested magad, ha mások is szépek körülötted. Letörölöd a sminked, ha kihívónak érzed magad. Beszélsz, ha kényelmetlen a csend. Hallgatsz, ha kínos a szó. Mosolyogsz, mert a sírás nem csinos. Mindenki ezt csinálja. Te is ezt csinálod. Átlagos vagy. A világi konvenciók határoznak meg. Esmék. Ideák. Beléd nőttek, és nem benned születtek. Azt teszed, amit kell. Úgy teszed, ahogy elvárják. Unod magad. Szürke vagy. Láthatatlan. Pedig isteni szeretnél lenni. Vagy a pokoli is megfelelné. A szikrára vágysz, amitől ragyoghatsz. Azt a hangot keresed, amilyen senki másnak nincs. Más akarsz lenni. Nem jobb, nem okosabb, nem szebb, egyszerűen csak más. Azt reméled, ebben a másságban találsz magadra. Azt hiszed, így válhatsz igazivá. Így levetkőzheted a félelmeid. Pedig az igazság a tökéletességben rejlik. A te tökéletességben. A félelmeid is hozzátartoznak. Paradox. A páros hibája. Ők rontották el. Ádámék elrejtőztek Isten elől. Eredendő bűn. Eredendő hibák. Eredendő félelmek. Félsz Istentől. Félsz magadtól. S az isteni önmagadtól. Félsz a tükörbe nézni. Félsz, hogy netán belelélsz a saját lelkedbe. Pedig neked nincs is olyan. Te nem is létezel. Csak én alkottalak meg. Miattam lettél gyáva. Miattam lettél átlagos. Más lehetnél. Ha lennél. Ha ismerhetné az az embert, akihez most beszélsz. Akihez most beszélek. Én hozzád. Te hozzám. Kár, hogy te én vagyok. S így, én nem vagyok.

Fülöp Dorottya

Aberdeen

„Mult este az uj hold szarva közt
Látszott a régi hold:
Ha most, uram, tengerre szállsz,
Félek, baj ér utól.”

(skót ballada)

Uram, merre van Aberdeen? Épp így kérdeztem, emlékszem tisztán. Az öreg rám nézett, és azt mondta, hogy nézzem csak meg, a hátam mögött, az ég alján sok a viharfelfő. Hátrafordultam, de tiszta volt az ég. Már akkor tudnom kellett volna, hogy valami nincs rendben az öreggel. Na, de uram, mondtam neki, én azt kérdeztem, merre van Aberdeen, a kikötőváros. Ekkor a kézfejjével balra intett. Biztos vagyok benne, hogy ezt az utat mutatta, mégis az az érzésem, hogy már sokkal északabbra vagyok, mint amennyire lennem kellene.

Megállók, a cipőm orrával elrúgok néhány kavicsot az útról. Azt mondják, a fák kérgének szélfűtta oldala jóval repedezettebb, a moha pedig az északi oldalukra telepszik inkább. A közelben nem látok fákat, csak a dombok zöld lankáit, bár ha lennének is, nem hiszem, hogy különösebben nagy segítségemre lenne mindez.

Gyors léptekkel vágok neki a kaptatónak. Hamarosan odaérek a házhoz, amit a távolból vettem észre. Itt akarok ismét útbaigazítást kérni, más ember alkotta dolog nincs ezen a tájon. Nem meredek a lejtő, csak erősen tűz a nap, érzem, hogy verejtékcseppek szaladnak végig a homlokomon, mire felérek. A ház ajtaja nyitva. Egész közel megyek, be akarok nézni rajta, de lépések neszt hallom a hátam mögöl, ezért gyorsan megfordulok. Önkéntelenül hátralépek, és nekiesem az ajtófélfának. Az a tekintet, ami éppen elkapja az enyémet, ismerős, sőt, teljes mértékben felismerem benne az öregét, akitől korábban útbaigazítást kértem. De ez csak egy pillanatig tart, látom, hogy nem ő az, nem is lehet ő az. Ellököm magam az ajtófélfától. Bocsásson meg, mondom, nem vagyok se tolvaj, se rabló, csak egy pohár vizet kérnék, s megkérdezném, merre van a kikötőváros, Aberdeen. Az öreg elfordul, és a tájat nézi, nem szól semmit. Egy ideig álldogálok mögötte, aztán megpróbálom ismét megszólítani, de a szavamba vág. Azt kérdezi, hogy délről jöttem-e. Mondom, hogy igen, erre megfordul, hosszasan végigmér. Nagy viharfelhők vannak a déli égbolt alján, azt mondja. Átnézek a válla fölött anélkül, hogy különösebben előre dőlnék. Az ég alja világoskék, felhő nélküli. Nem tudom, mi baja van erre fele az embereknek az időjárással.

Ne tartson vihartól, én egy felhőt se látok, mondom, csak mutassa meg, kérem,

hogy merre kell indulnom Aberdeen felé. Az öreg nem válaszol, bemegy a házba, majd ismét kijön, vizet hoz, megköszönöm. Az én vizem már elfogyott egy ideje, gyorsan kiiszom a poharat. Az öreg azt mondja hirtelen, hogy ne üljek hajóra. Elveszem a poharat a számtól, s megkérdem, hogy miért ne ülhetnék én hajóra. Aki mögött vihar van, az ne utazzon el, válaszolja. Én ezt nem értem, mondom, tiszta az ég, és különben is, ha vihar támad, a legénység csak megoldja valahogy, hogy a hullámok ne borítsák fel a hajótestet, szóval még egyszer kérem, mutassa meg az irányt. Az öreg felemeli a jobb kezét, és előre mutat. Követem a szememmel a mozdulatot, és rögtön elönt a düh. Dehát onnan jöttem, kiáltok fel. Nem számít, azt mondja, visszafele kell menni, mert túl északon vagyok már. Azzal kiveszi a poharat a kezemből, bemegy a házba, és becsapja maga mögött az ajtót.

Nézem az eget, és szeretném jobban érteni mindazt, ami rajta meg alatta van. Lehet, hogy az ég színének árnyalata árulja el az öregeknek, hogy hatalmas vihar lesz, és örülség hajóra szállni. Pedig nekem el kell mennem innen, és ehhez meg kell találnom a kikötőt. De lassan már azt sem tudom, hogy merre van észak, merre van dél. Azt mondják, a nap mozgását kell figyelni, éjszaka meg a Sarkcsillagot. De nekem olyan, mintha a Nap már egy örökkévalóság óta fenn lenne, és sosem jönne el az éjszaka.

Lassan megyek lefele a lejtőn. A dombok élénk zöldje nem nyugtatja a szememet, zavar, hogy fogalmam sincs, hol vagyok. Az az útvonal sem ismerős, amelyen jövet jártam már. Nagy meleg van, megtörlöm a kézfejemmel a homlokomat. Egy pillanatra úgy érzem, könnyebb lenne hazamenni, de hamar ráeszmélek, hogy mindez képtelenség, és különben is, a kikötő sem lehet már olyan messze. Követem az út kavicsos-poros vonalát, alig figyelek a táj részleteire, mégis a kunyhót rögtön meglátom. Egy domb aljában van, fából készült pad álldogál előtte. Megesküdnék rá, hogy erre nem volt egy ház sem, amikor jöttem, bár az sem kizárt, hogy rossz irányba indultam el, amikor leértem a dombról. Óvatosan közelítem meg a házat. Az ajtó és az ablakok csukva vannak. Néhány lépésnyire megállok az ajtóval szemben, és nem tudom, hogy merjek-e bekopogni, vagy inkább kiáltsak.

Egy kéz nehezedik a vállamra, megijedek tőle, félreugrom. Ökölbe rándul a kezem, de rögtön ellazulnak az izmaim, ahogy meglátom az öregember arcát. Valahogy a nézése olyannak tűnik, mint annak, aki azt mutatta, hogy észak fele menjek, vagy annak a másiknak, aki azt mutatta, hogy vissza, dél fele. De ez a gondolat hamar el is illan, hiszen más az arca. Uram, legyen a segítségemre, mondom, mutassa meg, kérem, hogy merre találom Aberdeent. Az öreg nem néz rám, nem válaszol, csak lassan felemeli a kezét, és arra mutat, ahonnan éppen érkeztem.

Az isten szerelmére, uram, most jöttem onnan, valaki azt mondta, erre fele kell jönnöm, kiáltom, és közelebb lépek hozzá, hogy lássam jobban az arcát. Pedig arafele van, azt mondja, arra kell menni. Megkérdem tőle, hogy biztos-e ebben.

Azt mondja, biztos. Megköszönöm, és indulni akarok, de nem vagyok képes megmozdulni. Van valami furcsa abban, ahogy a szemembe néz.

Aberdeen messze van, azt mondja. Messze, mert vihar van mögöttem, és aki mögött vihar van, az nem ülhet rögtön hajóra. Összeszorítom az öklömet. Már mért ne ülhetnék hajóra, máskor is vannak viharok, hajóztak még esőben az emberek, mondom neki. Az akar ennyire a nyílt vízre szállni, aki menekül valami elől, válaszolja.

Nem tudok mit felelni, érzem, hogy elernyednek a tagjaim. Az öreg az ég alját nézi, és azt mondja, nem is érti, hogy mer valaki úgy elmenni, hogy vihar tombol mögötte. A viharok elcsitulnak, felelem. Az öreg leül a ház előtt álló padra, kinyújtja a kezét, és a dombok felé mutat. Azt mondja, arra mehetek haza.

De én nem mehetek haza, vágom rá gyorsan. Az öreg elmosolyodik, leengedi a karját. Pedig csak akkor szállhatok hajóra, ha már nincs vihar, mondja, azzal lehajtja a fejét.

Hátrálok lassan, távolodom a háztól. Az öreg nem pillant fel, pedig hallania kell a lépéseim nesztét. Szaladni kezdek a kavicsos úton, magam sem tudom merre. Nem haladok sokat, rosszul veszem a levegőt, meg kell állnom, hogy kiköhögjem magam. Ismét egy házat látok a közelemben. Előtte pad, öregember ül rajta. Ránézek az öregre, csak a körvonalát látom, ő is észrevesz engem, feláll, elindul felém, aztán felemeli a karját, és arafele mutat, amerről jöttem. Kiráz a hideg, a bőröm libabőrös. Megfordulok, és szaladni kezdek. Próbálok nem gondolni semmire, mégis eszembe jut az otthon, eszembe jut, hogy mennyi mindent nem kellett volna. Eszembe jut az is, hogy tulajdonképpen én most a kikötővárost keresem. Hirtelen megállok, és végignézek a tájon, a dombokon. A dombok tetején házak körvonalai rajzolódnak ki.

Leülök a fűbe. Valahogy úgy érzem, hogy nem fogok hajóra szállni. A légzésem lassulni kezd, elheveredek a földön. Talán szürkület jön, nem is tudom. Csend van, csak egy tücsök ciripel a fejem közelében.

Vad-Magyar Renáta-Henrietta

Összevert bosszú

Magamra hagytál, süllyedő homokdűnében
állok, szemcsékbe gyömöszölt emlékek
marnak bele jelenem ráncaiba, kiáltanék,
de a nap karmai elégetik hangokra éhes
ajkam, cafatokra tép a rozsdafogú csend,
a homoktenger egyre erőteljesebben húz
lefelé a perzselő megsemmisülésbe.

Lángoló homokszemcsék marják a
méztől ragadó lelkem, amely oly hamisan
kong már, akárcsak a te ígéretekkel
dúsított szavaid, hogy majd a testem
skorpiók darabolják fel, s elmerülhessek
a forró némaságba, ahol összevarrhatom darabjaim,
s élő vudubaként állhassak bosszút rajtad.

Romok (80x100)

Halász Erika

Tiszta, mint a hó

A fiú fejét lehorgasztva sétált az utcán. Körülötte emberek voltak, akiknek arcukat mosoly borította. Csak ő nem volt képes rá. Közeledett a karácsony. Az ifjú felnézett, s néhány szállingózó hópehely arcára hullott. Hideg van. De még milyen!

1 évvel ezelőtt...

A lánynak nem volt szüksége zenére. Lágyan táncolt, finom mozgása, előkelő és sugárzó volt. Akár egy hattyú. Tiszta és ártatlan. A fiú szerette őt. A lány sugárzó mosolya megdobogtatta szívét. Soha sem volt még ilyen boldog. A lány a szeme sarkából észrevette őt.

Benjámín, miért nem mondtad, hogy itt vagy? – kérdezte a lány, cseppnyi vádaldal a hangjában.

Azonban a fiatal hölgy szeme mosolygott.

Szeretem nézni, ahogy táncolsz – válaszolta a fiú.

Közelebb ment a lányhoz, és megcsókolta őt. Boldogság. Ez az érzés lüktetett bennük. Ezután az este után azonban minden megváltozott. Soha többé nem láthatják már egymást.

Benjámín nem tudta a szájára venni kedvese nevét, túl nagy fájdalommal járt. Nézte a mellette elsétáló tömeget. Ő már nem tartozik ehhez a világhoz. Azóta az este óta nem. Telefonja rezegni kezdett. Ökölbe szorította a kezét. Nem akart beszélni senkivel. Hagyják békén! Nagy nehezen elővette a mobilt. Kijelzőjére nézve látta, hogy nővére, Laura keresi őt. Nem fogadta a hívást. Ment tovább egyenesen, a Duna felé.

Benjámín a zsebébe nyúlt, s szorongatta a benne lapuló dobozt. Ma lesz a napja, hogy megkéri a barátnője, Emma kezét. Elégedett vigyor terült szét az arcán.

Mit mosolyogsz ennyire? – kérdezte Emma.

Majd megtudod idejében – felelte sejtelmesen.

Ekkor az úton ott termett hirtelen a semmiből egy autó. A nagy sebesség miatt nem tudta jól bevenni a kanyart. A kocsni fényoszórója elvakította Benjámint. Nem bírt mozdulni, csak megkövülten állt. Egy erős lökést érzett. Emma volt. Ellökte őt. Az egész egy lassított felvételhez hasonló, szürreális pillanat volt. A pillanat, ami miatt elvesztette a kedvesét. A lelke részét.

Az én hibám volt! – suttogta elkeseredetten.

Egyre közelebb ért a Duna partjához. Zsebében ott lapult a gyűrű. A fiú felnézett, s hagyta, hogy az egyre jobban hulló hó lehűtse az arcát. Azonban a szívét nem tudta. Égő parázsként dobant csak a mellkasában. Emlékeztetve a súlyos igazságra, hogy ő él, Emma viszont meghalt.

Nézte a sötét vizet, melyet itt-ott megvilágítottak az utca lámpái. S a fények nélkül olyanok voltak, mintha lelkek siklottak volna a víz felszínén. Ekkor hallotta őt, lágy suttogásként. A szél vitte el hozzá, és csupán ennyi volt: „Benjámín”.

Oldalra nézett. Fent az utcalámpánál látta meg őt. Egy táncoló lány sziluettjét. Szíve hevesebben dobogott. Sietni kezdett felé. Egyre közelebb ért, a lány megállt. Szinte látta, ahogy mosolyog. Kezét kivette a zsebéből. S benne szorította a gyűrűt. Egyre közelebb ért, szinte kartávolságnyira volt már. Szemét könnyek fátyolosították el. Felé kapott. Az alak tovatűnt. Keze meggyengült, a gyűrű a hóba zuhant.

Az agya nem volt képes felfogni a látott képeket. A szerelme véres keze kilógott az autó alól. A csizmája méterekkel odébb hevert a testétől. Benjámín nem tudta felfogni ezt. A fájdalomtól nem tudott levegőt venni. Beleégett a retinájába a kép. Emma arca. A mindig nevető és életteli szeme, már csak üresen meredt előre. Feje alatt gyűlt a vér. Vörössé színezve, a tiszta fehér havat...

Nem volt ott senki. Térdre rogyott. Egyedül maradt, de talán mégsem. A mardosó büntudat elkíséri, bármerre jár. Ő képtelen volt felállni. Minden ereje elhagyta. A szíve meghasadt, és a rajta keletkezett sebet lehetetlen begyógyítani. Nem tudhatja senki sem. Tüzes, mély fájdalom. S minden egyes nap csak egyre nagyobb lánggá érleli azt. Végül, már felemésztette őt. Nem volt értelme semminek sem. Hogyan létezhetne a másik fele nélkül? A hó csak hullott tovább. Senki észre sem vette a fiút ezen a fagyos éjszakán. Órák múlva a testét teljesen elfedte a fehérség.

A felhők elvonultak. A hold fényében egy fiú és egy lány sétált a Duna parton. Kéz a kézben.

Hajnal (43x32)

Lukács Noémi Borbála

Rohanok

Rohanok.

Eszeveszetten rohanok,
ki apamból, be anyámba,
onnan rohanok ki a nagyvilágba...
Rohanok az óvodába, az iskolába,
a postára, a munkába, az állomásra,
a kisszobába, ki a konyhába;
ruhába, és nagykabátba,
meztől, bakancsban, szandálban;
esőben, aszályban,
a szemben és a szájban,
örömben, bánatban,
biztosban, talánban,
télben és a nyárban,
késben és kanálban;
rohanok egy életen át,
bele a halálba.

Kitörés 1 (80x100)

Illés Éva

Miért ne ítéld el egy ismeretlent...

Hűvös téli este volt, a hó folyamatosan hullt, a hideg a csontomig hatolt. Az iskolából hazafelé tartottam. Ma sokáig voltam bent, hiszen az órák után még egyéb foglalkozások is voltak. Az iskolából 20-25 perc járásra laktam egyedül, a szülőfalumban nem volt tömegközlekedés, így mint mindig, most is gyalogoltam. Az utam egy parkon át vezetett. Nagyon szerettem ott sétálni, mert nyugodt hely volt, a fák közötti séta pedig segített ellazulni a hosszú nap után. Azon a napon, ahogy sétáltam a parkban, megláttam egy fiatalokból álló társaságot, akik éppen az egyik padon ülő apró termetű idős hölgyet illeltek nagyon csúnya szavakkal, kinevették őt, elítélték őt anélkül, hogy ismerték volna. – Na, mi az, nincs hová menned, te hajléktalan? – kiabálták gúnyos hangon. A hölgy szemmel láthatóan át volt fázva, nagyon köhögött, sírt, el volt keseredve. Odamentem hozzá, megszólítottam. – Segíthetek valamiben? – kérdeztem. A hölgy még jobban sírni kezdett, kezeit az arcába temette, nagyon megijedt, ahogy odaléptem hozzá. – Köszönöm a kérdését, de nem hiszem, hogy tudna segíteni – felelte.

Közben egyre hűvösebb lett, a hó annyira hullott, hogy már az orrunkig sem látunk. – Miért nem megy haza? – kérdeztem. – Sajnos, nincs hová hazamennem... Egy másfél szobás lakásban laktam, de két nappal ezelőtt egy zárlat miatt kigyulladt, és teljesen lakhatatlanná vált – felelte elcsukló hangon a hölgy, és még inkább sírni kezdett, miközben köhögése egyre erősödött. Próbáltam vigasztalni, és igyekeztem valamiféle támaszt nyújtani neki. – Mindenem odaveszett, segítséget nem kapok, egy lányom van, de születése óta nem láttam, elvették tőlem, a férjem tíz évvel ezelőtt meghalt. Senkire nem számíthatok, rokonaim sincsenek – mesélte. Mondanom sem kell, hogy a története nagyon meghatott, és természetesnek éreztem, hogy segítenem kell. – Nagyon erősen köhög, ne kísérem el egy orvoshoz? – kérdeztem. A néni ekkor még inkább köhögni kezdett, ezért, akarata ellenére, hívtam segítséget, és a nénit kórházba vitték. Szállítás közben a néni annyira legyengült, hogy elvesztette az eszméletét. A vizsgálatok kiderítették, hogy a néninek rosszindulatú daganat van a tüdején, és amennyiben lehetséges, meg kell műteni. Ez azonban lehetetlennek tűnt, hiszen a hölgy nagyon le volt gyengülve, a csontjai kilátszottak, nagyon le volt fogyva, így a műtét is kockázatosnak bizonyult.

– Az idős hölgy sajnos nagyon rossz állapotban van, és műteni sem tudjuk egyelőre, sajnos nagyon rosszak a kilátásai – közölte velem az orvos, amikor a néni állapota felől érdeklődtem. A hír hallatára nagyon elszomorodtam... Úgy határozottam, hogy ezt a hírt nem osztom meg a nénival, nem szerettem volna, ha elkecseregne, így is nagyon gyenge szegény, így azt mondtam neki, hogy tüdőgyulla-

dása van, de hamarosan felépül. Többek között azért sem árultam el az igazságot, mert nem tudtam, hogy reagálna, ha megtudná, hogy súlyos betegségben szenved, és vannak olyan betegek, akik ilyen esetben „feladják”, és végül nem a betegségbe halnak bele, hanem abba, hogy elengedik az életüket, rosszabb esetben öngyilkosságot követnek el. Úgy döntöttem, hogy amiben tudok, segítek a néninek, ott leszek mellette, és nem hagyom, hogy elkecseregjen. Valami belső hang azt súgta nekem, hogy ha valamit nagyon akarunk, és hiszünk benne, akkor azt el fogjuk érni. Én nagyon akartam, és nagyon hittem abban, hogy az orvosokkal együttműködve ki lehet gyógyulni bármiféle betegségből. Azt éreztem, segítenem kell...

Ahogy néztem a nénit, az járt fejemben, hogy mennyire kiszámíthatatlan az élet, az ember élete egyik pillanatról a másikra megváltozhat, hiszen a néni is pillanatok alatt veszítette el az otthonát, nincsenek hozzátartozói, ráadásul még beteg is. Elgondolkodtam azon, hogy milyen társadalomban élünk... az emberek látszat alapján ítélik meg, nem veszik a fáradságot arra, hogy megismerjék a másikat, esetleg belelássanak az életükbe, megismerjék a történetüket. Mert mindenkinek van története, és biztos vagyok benne, hogy nem mindenkinek szeretnének a cipőjében járni.... Ha csak a saját életemre gondolok, azt mondom, hogy szerencsés vagyok, hiszen van hol laknom, igaz teljesen egyedül, hiszen a szüleimet sosem ismertem. Iskolába járok, vannak barátaim, igaz nem sokan, de akik vannak, azok nagyon közel állnak hozzám. Szóval valóban szerencsésnek mondhatom magam.

Amint ezen elmélkedtem, néztem az idős hölgy arcát, és egyszer csak kinyitotta a szemét, és amikor meglátott, mosolygott rám. Azt a mosolyt soha nem fogom elfelejteni, életem olyan pillanatának számított, amiért igazán érdemes élni. – Hogy érzi magát? – kérdeztem. – Nagyon gyenge vagyok, de szeretném megköszönni, hogy segített nekem. Ha maga nincs, nem éltem volna túl a kinti hideget, és a hóesést – felelte. Még mindig tartottam magam ahhoz, hogy nem mondom el az igazságot a néninek az állapotáról, hiszen nem tudhattam, hogy reagálna a hírre.

Két hét telt el azóta, hogy a néni bekerült a kórházba, az állapota sokat javult, sikerült felerősíteni, és az orvos elmondta nekem, hogy a napokban akár meg is lehet operálni a hölgyet. – A laboreredmények gyors ütemben javulnak, úgy tűnik, hogy sikerült a legyengült szervezetet stabilizálni. Azonban ahhoz, hogy műteni lehessen, vérátömlesztésre lesz szüksége, viszont a kórházban jelenleg hiány van abból a vércsoportból, amire szükség lenne – ismertette az orvos a részleteket a néni állapotával kapcsolatban. – Amiben tudok, segítek. Ha az én vércsoportom megfelel, szívesen adok vért – válaszoltam gondolkodás nélkül. Az orvos szeme felcsillant, majd megkérte az asszisztentst, hogy vizsgáljanak meg, megfelelne-e a vércsoportom a véradáshoz. Az asszisztens el is kezdte a vizsgálatot, és kiderült, hogy megfelelő a vércsoportom, így segíthetek a néninek.